

Armo riittää

Vanhaa ja uutta armon valtakunnasta nykyajan ihmiselle

Numero 1

10. vsk

19.2.2013

Kymijoen hyistä rantaa. Kuva: Ceta Lehtniemi.

Meerin mietteitä

Vanhuksen rukous

”Herra, sinuun minä turvaan. Älä milloinkaan hylkää minua. Sinä olet minun toivoni, Herra, Herra minun turvani nuoruudestani asti. Minä en luovu toivostani enkä lakkaa sinua ylistämästä. Minä julistan uskollista hyvyttäsi ja alati sinun apusi runsautta, jonka mittaa ja määrää en tiedä.

Sinä olet antanut vaikeita vuosia ja monia ahdistuksen aikoja, mutta yhä uudelleen sinä virvoitat minut, syvyyksistä sinä minut nostat. Minä laulan sinulle kiitosta, koska sinä lunastit minut.” (Ps. 71: 1, 5, 14, 15, 20, 23.) Onnellinen ja siunattu se vanhus, joka voi yhtyä Ps. 71 rukoukseen.

Tapasimme kesällä yli 90 vuotiaan miehen, joka on sairaan vaimonsa omaishoitaja. Arkipäivän tilanteet olivat vaikuttaneet häneen kapinamielen. Sanan ääressä ja rukouksessa Jumala oli kehottanut häntä muuttamaan *Nurinan kadulta Kiitoksen kujalle*. Tämä asenteen muutos oli ilmeisesti auttanut häntä jaksamaan paremmin elämän haasteita.

Tämän ajan vaivat, sairaudet, yksinäisyys, pelko ja ahdistus kietovat monet vanhat ja nuoremmatkin ihmiset ikään kuin viittaan, jota ei saa pois yltään. Jumalan Sanan lohdutus olisi avuksi, mutta moni ei jaksa tarrautua siihenkään.

Jouduin tekemisiin ihmisen kanssa, jonka mielestä kaikki hänen elämässään on pahasti. Yritin muistuttaa häntä monista hyvistä asioista, joita Jumala on hänelle antanut. En oikein muuta osaa kuin rukoilla Jumalaa auttamaan tätä ihmistä muuttopuhissa *Kiitoksen kujalle*.

Käyn toisaalla tapaamassa viikoittain jo kuukausia vuoteen omana ollutta sisar-

ta. Hän iloitsee tapaamisestamme, tutuista virsistä ja Herran siunauksesta, jonka luemme hänelle joka kerta.

Kiitos taitaa olla ainoita sanoja, jotka hän pystyy sanomaan. Toivotamme lähtiessämme hänelle Jumalan siunausta, God bless you. Valoisa hymy leviää hänen kasvoilleen.

Meidän on tärkeää opetella lukemaan Raamattua ja luottamaan Jumalan lupauksiin. Sielunvihollinen tekee parhaansa johtaakseen meidät pois Sanan varmalta perustalta. Meidän tulee pitää mielessämme pelastuksemme perusta kuin myös matkamme päämäärä. Kiitollisina saamme turvautua Jeesuksen veren anteeksiantavaan voimaan ja luottaa varmasti, että Jeesus vie meidät iankaikkiseen elämään.

Vanhuus-osastossa olevassa virressä runoilija kiittää elämän matkan vaiheista ja luottaa Jeesuksen huolenpitoon taivaan juhlaan asti.

*Kiitos, Herra, ilon teistä,
matkan kauneudesta.*

*Kiitos surun kyneleistä,
ystävien seurasta.*

*Kiitos, Herra, toivosta,
katkerasta tuskasta.*

*Herra, sinä kutsuit työhön,
nyt myös levon tarjosit.*

*Ilon päiviin, murheen yöhön
armon leivän lahjoitit.*

*Valkoisissa vaatteissa
saanhan juhlaan astua.*

Siunausta kevättalven päiviin!

Meeri Auramo

Pääkirjoitus

Kristuksen pelastustyöstä on siirrytty pelastuksen vaikutuksiin

Protestanttisissa kirkoissa alkoivat opilliset halkeamat tulla esille jo uskonpuhdistajien eläessä. Lutherin ja Calvinin kävi hiukan niin kuin Paavalin, joka ennen kuolemaansa sai vankilaansa Roomaan tiedon, että ”kaikki aasialaiset” olivat jättäneet hänet, he siis olivat luopuneet siitä evankeliumista, jota hän oli heille vuosien ajan julistanut ja opettanut.

Niin kuin puhdas evankeliumi alkoi Paavalin kuoleman jälkeen käydä harvinaiseksi katolisoituvan kirkon alkaessa kehittyä ja sen saadessa valtaa opetuksessa, niin myös Lutherin ja Calvinin kuoltua heidän suuret evankeliumilöytönsä alkoivat jäädä taustalle protestanttisten kirkkojen alkaessa kehittyä samalla tavalla viinon kuin alkukirkko alkoi kasvaa viinon apostolien kuoleman jälkeen.

Tämä surullinen kehitys koski niin luterilaisia kirkkoja kuin reformoituja ja myös niistä eronneita pienempiä kirkkoja ja ryhmiä. Vaikka opillisiä eroja ilmeni, *useimmille yhteistä oli edellytyksettömän Jumalan armon lisääntyvä vierastaminen.*

Tästä asiasta kirjoitti tunnettu hollantilainen teologi *Herman Ridderbos* (k 2007) hollanniksi 1966 ilmestyneessä teoksessaan ”Paavali: hänen teologiansa piirteet”. Ridderbos käsitteli kirjassaan lähes koko protestanttisuuden historiaa ja sitä vinoutunutta teologista kehitystä, joka alkoi uskonpuhdistajien henkilökohtaisen vaikutuksen päätyttyä.

Vinoutuman syy on siinä, että protestanttisessa teologiassa ja julistuksessa huomio on uskonpuhdistuksesta alkaen kääntynyt pois päin ulkopuolellemme olevan Kristuksen aikaansaamasta pelastuksesta

ja sen sijaan on alettu kiinnittää enemmän huomiota meidän omiin sisäisiin mahdollisuuksiimme muuttua ja kelvata Jumalalle:

”Kun Calvinin ja Lutherin koko huomio ja painopiste oli sovitustyössä, jonka Kristus suoritti kuolemallaan ja ylösnousemuksellaan, niin myöhemmin tulleen mystiikan, pietismin ja moraalien korostamisen vaikutuksesta *painopiste siirtyi Kristuksen pelastuksesta pelastuksen vaikutuksiin kristityissä.* Paavalin teologian keskuksesta, sen forensisesta pääopetuksesta, liuttiin kristityn *hengellisen elämän eettiseen sisältöön*, josta yleisesti tuli protestanttisuuden uusi teologinen keskus.”

Näin protestantiselle uskolle syntyi uusi sanoma, joka oli vieras Paavalin alkupe räiselle julistukselle ja vieras uskonpuhdistajien palauttamalle Paavalin opille. Eroa me vain tuskin huomaamme, kun olemme pitäneet sitä alkuperäisenä ja oikeana protestanttisuutena.

Donald Bloesch on puhunut samasta asiasta suppeammassa mielessä. Hän näkee, että vaikka rajatusti puhuttaisiin ns. raamatullisista kristityistä, voidaan sama ongelma nähdä heidänkin parissaan. Bloesch kirjoittaa: ”Raamatullisten kristittyjen parissa jumalattoman vanhurskauttaminen ei enää saa päähuomiota osakseen vaan vanhurskautettujen pyhitys.”

Käytännössä on syntynyt kristittyjen joukko, joka ei ensisijaisesti enää kysy, *mitä Jeesus teki* vaan joka etsii vastausta kysymykseen: *mitä minun pitää tehdä*, miten minun pitää elää. Tämän takia on välttämätöntä korottaa Kristuksen työn merkitystä ajassamme.

Per-Olof Malk

Elämäni tärkeitä raamatunkohtia

”Hän kirkastaa minut” (Joh. 16:14)

Muunnan erään runon arkikielen asuun. Tosin silloin jotain runon herkkyudesta ja koskettavuudesta katoaa. Edessäni on ollut monta päivää vanhasta virsikirjasta löytämäni 25-vuotiaana kuolleen *Johan Kahlin* virsi 105.

Tuossa virtenä käytettävässä runossa nuori runoilija on osannut ihmeen kirkkaalla tavalla ilmaista sen, mikä on Kristuksen lähettämän Pyhän Hengen tärkein ja varsinainen tehtävä elämässämme.

Tämä runo on rukousta. Rukous kohdistuu Kolmiykseisen Jumalan kolmannelle persoonalle, Pyhälle Hengelle. Siinä pyydetään, että Pyhä Henki kirkastaisi syntimme tähden meille ristiinnaulitun Jeesuksen.

Pyhältä Hengeltä emme koskaan voi Jeesuksen nimessä pyytää mitään tämän tärkeämpää. Hengen täyteys on juuri sitä, että ristiinnaulittu Kristus tulee meille kaikki kaikeksi.

Kuinka helposti kuitenkin sielullinen ja uskonnollinen minämme sanoo: Aina vain tuota samaa. Johan minä tämän niin moneen kertaan olen kuullut. Jotain uutta ja erikoista pitäisi saada nähdä ja kokea, jotain sellaista, joka tekee minut joksikin.

Mutta kerran kirkkaudessa emme kylästy veisaamaan ylistystä teurastetulle Karitsalle. ”Karitsa, joka on teurastettu, on arvollinen saamaan vallan, rikkauden, viisauden ja voiman, kunnian, kirkkauden ja ylistyksen” (Ilm. 5:12).

Kerran perillä emme häpeä, että vaattemme joka hetki muistuttavat meille siitä, että ne on pesty ja valkaistu Karitsan veressä (Ilm. 7:14).

Jeesuksen nimessä pyydän, oi Pyhä

Henki, pyhitä minut tänään niin, että luot minuun uutta elämää ja kuoletat synnin valtaa sydämessäni. Suo, etten panisi luotamusta mihinkään väärään, vaan juurtuisin yhä syvemmälle Kristuksen kuolemaan.

Voitele ja avaa silmäni uskossa katsomaan yli kaiken muun yksin ristin salaisuuteen, sen korkeuteen ja pituuteen, sen syvyyteen ja laajuuteen.

Kirkasta minulle Jeesus Kristus. Anna omalletunnolleni varmuus siitä, että hän kärsi minun tähteni ja kantoi syyllisyyteni. Olenhan itsessäni joka hetki Jumalan pyhien silmien edessä syntinen ja syyllinen. Siksi anna minun ymmärtää, että Jeesus rakastaa minua ja osoittaa tämän rakkautensa minua ja osoittaa tämän rakkautensa minua kohtaan maksamalla verellään syntivelkani.

Suo minun valvoa Jeesuksen vierellä Getsemanessa ja kärsiä yhdessä hänen kanssaan, kun hän kasvoillaan maassa vaikeroi ja tuskissaan hikoilee verta. Kaikki tämä tapahtuu hänelle minun syntisyyteni tähden.

Suo minun aina muistaa, miksi Jeesus kärsi sielussaan. Suo muistaa hänen verta vuotavat haavansa ja katkerat ristin tuskat. Suo katsoa niihin sillä tavoin, että edes jotain kivikovasta sydämeistäni särkyisi.

Anna minun osata ammentaa syvää turvallisuutta Jeesuksen kuolemasta myös oman kuolemani edessä. Suo myös, että hänen voittonsa antaa voimaa omistaa hänet uskossa sydämeeni. Suo, että hänen rakkaassa nimessään saan kodin kerran Isän luona taivaassa.

Olavi Peltola

Armo riittää -lehden ensimmäisessä numerossa 2003: Jumala tekee tyhjästä mitä tahtoo

Tänä vuonna tulee kuluneeksi 10 vuotta Armo riittää -lehden alusta. Lehden ensimmäisessä numerossa ensimmäinen kirjoitus käsitteli tapaa, jolla Jumala toimii maailmassa. Lainaamme seuraavaksi muutaman otteen Armo riittää -lehden ensimmäisen numeron ensimmäisestä artikkelista:

Jokaisen ihmisen elämän tärkein asia on oppia *tuntemaan Jumala oikein*. Mitä paremmin ihminen tuntee Herran, sitä paremmin hän ymmärtää, miksi Jumala toimii niin kuin hän toimii. Tuskin meille on annettu parempaa kehoitusta kuin se, mikä profeetta Hoosea antoi sanoessaan: ”Pyrkikäämme tuntemaan Herra.”

Kun Jumalaa oppii tuntemaan, huomaa, että yksi hänen keskeisistä ominaisuuksistaan on se, että *hänellä on ainutlaatuinen kyky luoda tyhjässä ja tyhjästä. Tyhjyydessä hän saa syntymään sellaista mitä siellä ei ennestään ole. Hän saa olemaan asioita siellä, missä ei mitään ole.*

Huippunsa Jumalan luominen tyhjyydessä saavutti pitkäperjantaina vuonna 33. Silloin hän loi koko ihmiskunnalle pelastuksen perustan *hylkäämässään* Pojassaan Jeesuksessa. Ja myöhemmin hän pääsiäisaamuna puutarhahaudassa loi *kuolleessa* Pojassaan iankaikkisuuselämän.

Tähän Jumalan työtapaan perustuu ihmisen pelastuminen, säilyminen uskossa, lähimmäisten palveleminen, ylösnousemus kuolleista ja pääsy iankaikkiseen elämään. Näin Jumala luo koko ajan sellaista, mitä ei ole.

Viimeistään silloin, kun seisomme hautausmaalla katsomassa, miten ystävä lasketaan haudan lepoon, me ymmärrämme, mitä ihminen voi tehdä saadakseen

iankaikkisen elämän. Viimeistään silloin me ymmärrämme, että vain Jumala ja yksin hän voi pelastaa vainajan mullan alta.

Tämä koskee kaikkea kaiken aikaa. Kun Jumala lahjoittaa ihmisille hengellisen elämän, hän ei etsi sellaisia, jotka jokin ovat voidakseen muovata heistä jotakin. Ei, vaan *hän etsii sellaisia, jotka eivät ole mitään*, koska hän on Jumala, joka taukoamatta tekee työtään tyhjässä ja tyhjästä.

Sen tähden on niin vaarallista olla jotakin. Sen tähden Jeesus sanoi juutalaisille, ettei hän ollut tullut etsimään vanhurskaita vaan syntisiä. Pyhä Jumala ei häpeä tulla evankeliuminsa sanan kanssa alas, missä ihmisillä ei ole valtaa, ei kykyä selviytyä, missä ollaan köyhiä, hävettävien asioiden kanssa tekemisissä, missä ollaan kurjia ja ahdistuneita. Sellaisten ei-mitään-ihmisten keskellä hän luo uskoa, joka kestää.

Siinä se on, meidän sanomamme. Siinä on Evankeliumin opintoyhdistyksen ja internetissä Suomen Evankeliumikoulun sanoma. Paavalin kanssa sanomme, että Jumala uskoi meille ”*sovituksen sanan*”. Me myös sanomme Paavalin kanssa: ”Me olemme Kristuksen lähettiläitä, ja Jumala puhuu teille meidän kauttamme. *Pyydämme Kristuksen puolesta: suostukaa sovintoon Jumalan kanssa*. Kristukseen, joka oli puhdas synnistä, Jumala siirsi kaikki meidän syntimme, jotta me hänessä saisimme Jumalan vanhurskauden.” (2. Kor. 5:20-21).

*Otteita Per-Olof Malkin artikkelista
Pyrkikäämme tuntemaan Herra
Armo riittää -lehden
ensimmäisessä numerossa 2003*

”Odota Herraa”

”Miksi murehdit, minun sieluni, ja miksi olet minussa niin levoton? Odota Jumalaa. Sillä vielä minä saan kiittää häntä, minun kasvojeni apua, minun Jumalaani.” (Ps. 43:5.)

Olen levoton. Mieltäni ahdistavat monet asiat. Haluaisin, että ne olisivat toisin. Olen odottanut Jumalan vastausta rukouksiini jo kauan. Juuri tänään minua kiusaa ajatus, että Jumala ei kuule minua. Olen ehkä vihoittanut Hänet? Olen ehkä eksynyt, enkä tiedä, milloin?

Mieleeni nousevat Psalmin sanat: *Odota Jumalaa!* Se tuntuu nyt kovin vaikealta. Odotan Hänen tekemän jotain elämäni suhteen, mutta samat ongelmat tuntuvat jatkuvan päivästä toiseen.

Talvi on jo alkanut kääntyä kevättä kohti. Huomenna päivä on jo hivenen pidempi kuin tänään. Tiedän lintujen ensimmäisten äänten kohta kuuluvan. Kevät tulee, se tulee varmasti, kuten muinakin vuosina. Odotan sitä lisääntyvällä ilolla. Mutta vielä on keväeseen pitkä aika enkä malttaisi odottaa.

Mutta – odota Herraa! Miksi se tuntuu nyt olevan aivan eri asia, kuin odottamisen ilo uudesta keväästä? En tiedä lopulta, mitä on edessä. Pelkään. Pelkään, että Hänen vastauksensa on erilainen, kuin pyysin. Ja se usein on ollutkin.

Mutta kun mietin tarkemmin, huomaa, että useimmat Hänen vastauksensa ovat ylittäneet täysin oman ymmärrykseni. On myönnettävä, että Hän on tiennyt parhaiten, mitä tarvitsen. Miksi nytkään pelkäisin, miten Hän vastaa pyyntöihini?

Vähitellen huomaa, että syy odottamisen vaikeuteen on omassa itsessäni. Olen

epäuskoinen, napisen, en luota Jumalaan. Haluaisin kaiken menevän mieleni mukaan, ja myös kokea jotain erikoista apua, erikoista uutta voimaa.

Olen edelleen levoton. Ahdistus on ollut seurani päivittäin. Tunnen kipua ruumiissani, ja myös mielessäni, vanhat muistot tuntuvat kipeiltä. Väsymys tuntuu jäsenissä. Alakulo alkaa painaa hartioita kumaraan.

Sanat – *Odota Jumalaa* – nousevat taas mieleeni. Etsin niitä Raamatustani, ja löydän psalmin 43. Jae jatkuu: ”Sillä vielä minä saan kiittää Häntä, minun kasvojeni apua, minun Jumalaani (Ps. 43:5).

Psalmin kirjoittaja valittaa edellisissä jakeissa: ”Sillä sinä olet minun Jumalani, minun linnani. Miksi olet minut hyljännyt? Miksi minun täytyy käydä murhepuvussa, vihollisen ahdistamana?” (Ps. 43:2.)

Hänkin murehtii ja valittaa, hänkin on avuton, ehkä peloissaankin.

Yllättäen huomaa, että hän sanoo: *”Minun Jumalani!”* Jumala ei ole kaukana, ei tuntematon Jumala. Hän on psalmin tekijän Jumala. Murehtiessaankin hän luottaa Herraansa. Kuitenkin hän uskoo ja toivoo pääsevänsä taas iloitsemaan ja kiittämään Jumalaansa.

Mieleeni muistuu myös, miten opetuslapsi Tuomas sanoi Jeesukselle nähdesään Hänet ylösnousseena: ”Minun Herrani ja minun Jumalani!” Ja Jeesus sanoi hänelle: ”Sen tähden, että minut näit, sinä uskot. Autuaat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat!” (Joh. 20:28-29.)

Epäuskoni alkaa vaihtua toivoon. Synkkyyteeni pilkahtaa valoa. Vähitellen taakka alkaa tuntua kevyemmältä. Minäkin

rukoulen levottomana ja ahdistuneena Jumalaani, minun Jumalaani.

Hän tuli ihmiseksi. Hän eli ja kuoli ristillä puolestani. Niin paljon Hän rakasti minua, ja rakastaa yhä vaan. *Miksi murehdit, sieluni? Miksi olet levoton? Olen saanut syntini anteeksi, Jumalan viha ei kohdistu minuun, en kärsi syntieni tähden.*

Saan epäuskonikin anteeksi, heikkouteni on Jumalan tiedossa. En ole myöskään eksyksissä, Hän, Jeesus, on minunkin Herrani ja minun Jumalani. Hän on Puolustajani Isän tykönä.

Jos koen Jumalan vihastuneen minuun, olen itse kääntynyt etsimään apua ja turvaa muualta kuin Häneltä. Jos olen eksynyt, olen eksynyt pois armosta. Hän, Isä, kääntää katseeni Kristukseen, Hänen ristinkuolemaansa ja ylösnousemukseensa. Hänen armonsa pysyy iankaikkisesti. Hänen Henkensä vakuuttaa minulle, että olen Hänen lapsensa.

Ymmärrän, että Jumalan odottaminen ei ole pelkästään sitä, että saan rukousvastauksia. Se on Hänen itsensä odottamista. Se on paljon enemmän. Hän on kanssani myös ahdistuksessa, Hän ei ota niitä aina pois, vaan Hän vetää minua puoleensa niiden kautta. Saan apua tarpeen mukaan.

Selailen edelleen Psalmeja. Daavidin virrestä, Psalmi 27, löydän lisää rohkaisua tähän päivääni:

”Sillä hän kätkee minut majaansa pavana päivänä, hän suojaa minua telttansa suojassa, korottaa minut kalliolle - - Mutta minä totisesti uskon näkeväni Herran hyvyyden elävien maassa. Odota Herraa. Ole luja, ja vahva olkoon sinun sydämesi. Odota Herraa.” (Ps. 27:5, 13-14.)

En koe olevani luja eikä sydämeni ole vahva. Olen heikko. Mutta tartun näihin psalmin sanoihin kuitenkin. Odottamisesta alkaa tulla vähitellen ilon täyttämää ja tyyntä odottamista. Odotan Häntä itseään, Hänen johdatustaan, Hänen rakkaita sanojaan, odotan, milloin Paimen kumartuu

puoleeni, nostaa väsyneen syliinsä, kantaa yli pahan paikan, eteenpäin oikeaa tietä.

Levottomuuteni vaihtuu rauhaksi, murheeni luottamukseksi. Kaikki tulee Jumalalta, sekin, että huudan Häntä avuksi. Kettä muuta huutaisin avuksi? Kenen muun kasvoja etsisin?

Usko Häneen on lahja. Hän on tänään kanssani, kuten on ollut tähänkin asti, hyvinä ja pahoina päivinä. Hän suojaa minua. Hän nostaa kalliolle turvaan. Mikään ei minua vahingoita, ei tämä ahdistuskaan. Ja juuri kun tuntuu, etten enää jaksaisi, Hän antaa Sanansa ja voimansa.

Minä odotan Jumalaa, Herraani, Häntä, ainoaa auttajaani. Jos odotan vain rukousvastauksia, tai hengellisiä kokemuksia, joudun sidoksiin. Jos uskon, että elämäni on oltava helppoa ja ahdistuksetonta ollakseni oikea kristitty, joudun harhateille, jopa valheelliseen uskotteluun.

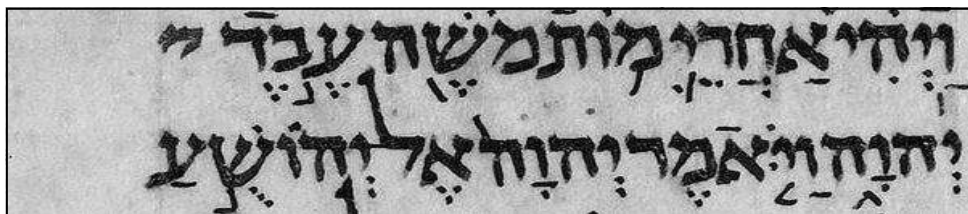
Kaikki riippuisi silloin uskoni vahvuudesta. Itsessäni sitä ei ole. Joudun silloin syvempään ahdistukseen, koska elämä ei ole milloinkaan helppoa, se ei ole ilman kärsimystä, ei ilman vaivaa ja kipua. Tähän ahdistukseen Jeesus tuli. Tunnen taas olevani turvassa, ja koko elämäni olevan Hänen, Kaikkivaltiaan suojassa.

Päivät pitenevät, kohta ääntelevät ensimmäiset pikkulinnut. Se ajatus on täynnä toivoa ja iloa. Ikkunani edessä oleva vanha koivu puhkeaa lehteen, läheisen polun reunamilla nostavat leskenlehdet päätään, kesä on tulossa. Näin uskon, näin toivon, tätä odotan.

Samalla tavalla minussa herää toivo lopullisesta pelastuksesta Jeesuksen veren turvin. Silloin näen Hänet, Vapahtajani. *Siihen asti odotan Häntä, odotan Herraa, joka on kallioni, turvapaikkani.* Ahdistusten allakin Hän on sitä. Hän antaa levon ja luottamuksen.

”Sillä sinä olet minun Jumalani, minun linnani” (Ps. 43:2).

Liisa Kaaresoja

Ensimmäisen temppelin hävittämisen jälkeen juutalaiset kuljetettiin pakkosiirtolaisuuteen Babyloniaan. Heidän pyhät kirjoituksensa – kirjakääröt – kävivät harvinaisiksi sillä monet niistä katosivat tai ne tuhottiin.

Yrittääkseen pelastaa Raamatun sanan juutalaiset rabbinit jakoivat Raamatun palasiin, joissa kussakin oli yhdelle viikolle tarkoitettu tekstimäärä luettavaksi. Palaset he antoivat juutalaisperheille niin, että kukin perhe sai yhden osan Raamatua. Jokaisen perheen vastuulla oli opetella ulkoa tuo Raamatun osansa. Näin koko kansa yhdessä osaisi koko Raamatun ulkoa, vaikka kaikki kirjakääröt katoaisivat.

Viikon varrella kodeissa luettiin joka päivä perheen vastuulle annetusta ”viikon annoksesta” yhden päivän osuus. Koko Raamatun palanen tuli näin luetuksi joka viikko.

Myöhemmin, kun pakkosiirtolaisuus oli päättynyt, tämä vaikeissa oloissa syntynyt vastuunjako perheiden kesken säilyi. Lukutapa muuttui niin, että kunkin perheen tehtävänä oli vuorollaan lukea raamattuosuutensa synagogassa. Tähän viittasi Jaakob sanoessaan: ”Onhan Mooseksen laki ikimuistoisista ajoista tullut tunnetuksi joka kaupungissa, kun sitä luetaan synagogissa jokaisena sapattina. (Apt. 15:21).

Pakkosiirtolaisuudessa oli kullekin perheelle annettu *yksi osa Tooraa eli yksi osa Mooseksen kirjoista*. Jeesuksen aikana oli Tooran osien lisäksi profeettojen kirjat jaettu vastaavalla tavalla osiin ja annettu perheille luettavaksi kotona ja vuorollaan

kotisyntagogassa. Raamatun kiertävän lukemisen vastuu juurtui niin syvälle juutalaisten mieliin niin, että tapaa noudatetaan yhä vielä.

Mitä Jeesus luki Raamatustaan?

Tämä tapa on taustana sille, mitä luemme Luukkaan kuvauksessa Jeesuksesta kotikylänsä synagogassa. Evankelista kirjoittaa: ”Jeesus tuli Nasaretiin, missä

hän oli kasvanut, ja meni sapattina tapansa mukaan synagogaan. Hän nousi lukemaan, ja hänelle ojennettiin profeetta Jesajan kirja.” (Luuk. 4:16-17.)

Raamatun kohta, joka Jeesuksen perheellä oli vastuullaan lukea synagogassa, alkoi Jesajan kirjan 61 luvusta. Synagogan esimies tiesi, että kun Jeesuksen perheellä oli vuoro lukea sapattina Raamattua, lukijalle tuli antaa Jesajan kirjan jälkiosan sisältävä kirjakäärö. Siksi Luukas toteaa, että Jeesukselle ojennettiin profeetta Jesajan kirja. Ja Luukas jatkaa: ”Hän (Jeesus) avasi kirjakäärön ja löysi sen kohdan (joka oli heidän perheensä lukuvas- tuulla ja), joka alkaa sanoilla: ”Herran henki on minun ylläni, sillä hän on voidellut minut. Hän on lähettänyt minut ilmoittamaan köyhille hyvän sanoman, julistamaan vangituille vapautusta ja sokeille näkönsä saamista, päästämään sorretut vapauteen ja julistamaan Herran riemu- vuotta.” (Luuk. 4:18-19.)

Jesajan kirjan lukua 61 voinee pitää Jeesuksen perheen nimikkolukuna. Sen koko perhe osasi ulkoa, kuten luultavasti jonkun luvun tämän lisäksi. Meillä ei ole varmuutta siitä, kuinka pitkiä kunkin per-

heen lukukappaleet olivat.

Armo riittää -lehden alkaessa nyt ilmesty 10. vuottaan ryhdymme seuraamaan Jeesuksen ajan Raamatun lukujärjestystä sellaisena kuin Jeesus Raamattua kuuli synagogassa joka viikko.

Jeesuksen aikaan vuoden ensimmäinen kuukausi oli nisankuu, jolloin vietettiin pääsiäistä. Meidän kalenteriimme verrattuna nisankuu on maaliskuu-huhtikuussa.

Aloitamme lukemisemme maaliskuussa eli suunnilleen silloin, kun Jeesuksen ajan juutalaisten uusi vuosi alkoi ja heidän Raamatun luvussa alkoi uusi kierros. Jos joku haluaa seurata Jeesuksen ajan lukujärjestystä, lehtemme tämän vuoden numerot kannattaa säilyttää, sillä julkaisemme niissä Jeesuksen ajan juutalaisten viikoittaisen raamatunlukuohjelman tänä vuonna.

Perheissä viikon jakso luettiin osina joka aamu ja ilta. Tällä tavalla lukukappaleet eivät ole kovin pitkiä kerrallaan.

Alla ensimmäinen numero ilmaisee kalenteriviikon, jota seuraavat ko. viikon juutalaiset lukukappaleet.

Maaliskuu viikot

- 10** 1. Moos. 1:1-6:8 ja Jes. 42:4-43:10.
11 1. Moos. 6:9-11:32 ja Jes. 54:1-55:5.
12 1. Moos. 12:1-17:27 ja Jes. 40:27-41:16.
13 1. Moos. 18:1-22:24 ja 2. Kun. 4:1-4:37.

Huhtikuun viikot

- 14** 1. Moos. 23:1-25:18 ja 1. Kun. 1:1-31.
15 1. Moos. 25:19-28:9 ja Malakia 1:1-2:7.
16 1. Moos. 28:10-32:3 ja Hoosea 11:7-12:12.
17 1. Moos. 1. Moos. 32:4-36:43 ja Obadja 1:1-21.
18 1. Moos. 37:1-40:23 ja Aamos 2:6-3:8.

*J. Amaral: Mitä Jeesus luki? (2012)
 (Suom. ja ed. Per-Olof Malk)*

Jeesus on aina sama

”Jeesus Kristus on sama eilen ja tänään ja iankaikkisesti” (Hepr. 13:8).

Kuinka ihanan lohdullisia ovat nämä Heprealaiskirjeen loppuluvun sanat. Kuinka hyvä onkaan tietää, että aikojen vaihtuessa ja kaiken muuttuessa Kristus elää ja on aina sama.

Te jotka tunnette Herran Kristuksen ja olette kokeneet hänen suuren armonsa ja laupeutensa, kokeneet kuinka uskollinen ja voimallinen hän on auttaamaan kaikessa hädässä – tehkää nyt itsellenne selväksi, että *sellainen kuin hän on ennen ollut, sellainen hän on yhä*. Tänä päivänäkin, tänä vuonna niin kuin kuluneenakin vuonna – iankaikkisuuteen asti. Ajat vaihtuvat, ajatuksemme ja tunteemme ovat häilyviä, mutta hän on iäisesti sama.

Kun hän on kerran antanut meille anteeksi kaikki syntimme, me tiedämme hänen tekevän sen koko edessä olevan matkan ajan. Jos hän on joskus lohduttanut meitä, kun emme ole ansainneet lohdutusta, lohduttaa hän meitä yhtä ansiottomasti nytkin.

Jos hän on kerran vapauttanut meidät häädystä, kiusauksesta ja synnistä, kun itse olemme olleet aivan avuttomia, tiedämme, että hän tahtoo ja voi tehdä saman uudestaan. Jos olemme olleet samassa tilanteessa kuin eksynyt lammais ja voimme kertoa siitä, että Hyvä paimen on kerran johdattanut meidät ihmisten ilmoille ja kantanut meidät kotiin, saamme sen nojalla olla varmoja, että hän vastedes on tekevän saman uudelleen, jos se on tarpeen.

*C.O. Rosenius kirjassa
 Yksin armosta.*

Mikä armossa on niin hämmästyttävää?

ia
D-
an-
as-
lla
Ai-
aa-
au-
tal-

os.
ail:
'16
P

Englannissa pidettiin aikanaan maailmanuskontoja vertaileva konferenssi, johon osallistui asiantuntijoita eri tahoilta. He keskustelivat siitä, oliko kristinuskossa jotakin sellaista ainutlaatuista, mitä ei muista uskonnoista löytynyt.

Esille tuli inkarnaatio, Jumalan Pojan tulo maailmaan. Tutkijat totesivat, että on muitakin uskontoja, joissa kerrotaan samankaltaisista tapahtumista. Kerrotaan, miten jumala tai jumalat ovat tulleet maailmaan ihmisen muodossa. Esille tuli Kristuksen ylösnousemus. Silloin todettiin, että muissa uskonnoissa myös on kertomuksia ihmisten paluusta kuolemasta ja helvetistä takaisin elämään.

Keskustelu jatkui näin kunnes C.S. Lewis tuli huoneeseen. ”Mistä on kysymys?” Lewis kysyi suorasukaiseen tapaan. Hänelle kerrottiin, että koolla olevat tutkijat vertailivat eri uskontoja löytääkseen jotakin sellaista, joka olisi tavattavissa vain kristinuskossa ja mikä muille uskonnoille olisi tuntematonta.

Tavoilleen uskollisena Lewis totesi lyhyesti: ”Tuohan on yksinkertainen kysymys. Kristinuskossa on armo. Sitä ei ole missään muussa maailmanuskonnossa.”

Keskustelu jatkui tästä ja pian koolla olleet tutkijat päätyivät siihen, että Lewis oli oikeassa. Jumalan rakkauden kohdistuminen ihmisiin vastikkeetta, ilman armon antamiseen liittyviä vaatimuksia tai ehtoja, on vierasta kaikelle ihmisten luomalle uskonnollisuudelle maailmassa. Tästä kristinuskon ja ihmisen uskonnolliset ajatukset erottaa toisistaan.

Buddhalaisten kahdeksanportainen polku, hindujen oppi karmasta, juutalais-

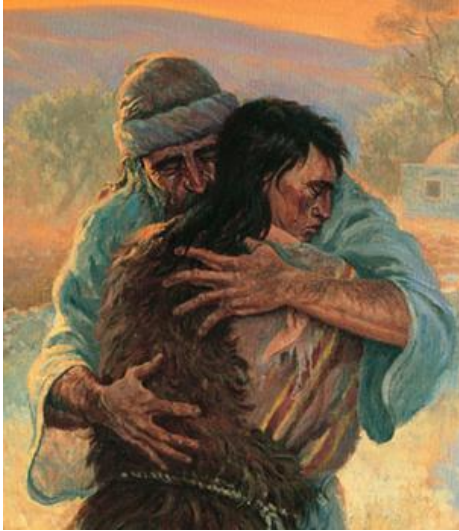
ten liitto-oppi, muslimien lakioppi, kaikki ne antavat ihmisille mahdollisuuden hankkia ansioita niin, että huono olemus muuttuu kelvolliseksi. Vain kristinuskossa Jumala rakastaa ilman ehtoja.

Meidän tulee tiedostaa ja tunnustaa, että meissä jokaisessa on sisäänrakennettuna *armon vastustamisen asenne*. Jeesus puhui siitä usein. Jeesus puhui myös maailmasta, jossa Jumala antaa aurinkonsa paistaa ja sateiden tulla sekä hyvälle että pahoille ihmisille. Hän puhui maailmasta, jossa linnut syövät siemeniä ilmaiseksi ilman, että ne kylvävät tai korjaavat satoa. Jeesus oli kuin vierailija uudessa maassa ja hän näki Jumalan armon ilmenevän kaikkialla, vaikka maan asukkaat eivät sitä huomaneet.

Mutta Jeesus ei koskaan määritellyt armoa. Sen sijaan hän kuvasi sitä kertomalla kertomuksia, joita me kutsumme vertauksiksi.

Olemme tottuneet siihen, että Jumalan jokaisen lupauksen toteutuminen edellyttää jonkin tekemistä tai joksikin tulemista. Mutta Jeesuksen vertauksissa Jumalan ylenpalttisen armon lupaukseen ei ole kätkeyty mitään salattuja vaatimuksia, jotka erottaisivat meidät Jumalan rakkaudesta.

Kuinka toisenlaisia ovatkaan ne kertomukset Jumalasta, jotka kuulin lapsuudessani. Kuulin Jumalasta, joka antaa anteeksi, mutta vasta, kun ehdot on täytetty. Jumalan ehtojen täyttäminen tapahtui vastentahtoisesti, jonkinlaisen katuvaisen kiemurtelun seurauksena. Minun Jumala oli minusta etäällä oleva lujatahtoinen opettaja joka vaati ja sitten saattoi antaa. Hän jylisi ja hän arvosti ihmisiä vain, kun hän nä-

ki heissä pelkoa ja kun hän havaitsi heissä velvollisuudentunnetta niin, että he rakastivat niin kuin piti.

Vertausten äärellä olen oppinut Jeesuksen sanoista tuntemaan Jumalan toisin. Jeesus ei kertonut Jumalasta niin kuin minulle kerrottiin hänestä lapsuudessani. Jeesus kertoi tuhlaajapojan isästä, joka julkiesti häpäisi ja nöyryytti itsensä juoksemalla ihmisten nähden ulos talostaan voidakseen syleillä poikaansa, joka oli haaskannut puolet perheen varoista ja tulevaisuudesta. Isä ei pitänyt jylisevää syytösluentoa pojalleen; hän ei sanonut: Toivon, että sinä olet maailmalla oppinut kunnolla läksysi. Sen sijaan Jeesus korostaa isän riemua: ”Tämä minun poikani oli kuollut, mutta nyt hän elää jälleen. Hän oli kadonnut, mutta hänet on löydetty.” Armoa ei meiltä pidätä Jumalan vastahakoisuus ja kaa sitä. Jeesus sanoi tuhlaajapoikavertauksessaan: ”Kun hän (poika) vielä oli kaukana hänen isänsä näki hänet ja tunsii sääliä häntä kohtaan.” Vastahakoisuus on meissä. Jumalan kädet ovat aina ojennettuina langenneita kohti. Me sen sijaan emmimme ja käännyimme pois hänen armostaan.

Olen käyttänyt elämässäni paljon aikaa Jeesuksen vertausten äärellä sen tähden, että olen toivonut niiden sanoman painuvan sieluni syvyysiksiin asti. Mutta yhä vielä, joka kerran kun luen ja mietiskelen vertausten hämmästyttävää opetusta, huomaan, miten paksu on se epäuskon verho, joka estää minua näkemästä Jumalaa sellaisena kuin Jeesus hänet kuvaa.

Monilla muilla on samankaltaisia kokemuksia armon suhteen. Henry Nouwen kirjoitti: ”Jumala iloitsee. Ei hän siksi iloitse, että maailman ongelmat olisi ratkaisut, ei hän siksi iloitse, että kaikki inhimillinen tuska ja kärsimys olisi päättynyt eikä hän iloitse siksi, että tuhannet ihmiset ovat kääntyneet. Ei, Jumala iloitsee, koska *yksi* kadonnut on löytenyt.”

Jeesuksen vertaus tuhlaajapojasta on yksi kolmesta samankaltaisesta vertauksesta Raamatussa. Samassa yhteydessä Jeesus kertoi kadonneesta lampaasta ja kadonneesta rahasta.

Kaikilla kolmella vertauksella on sama sanoma. Ne kuvaavat kaikki sitä, miltä kadottajasta tuntuu, miltä pojan, lampaan ja rahan kadottajasta tuntui alussa ja sen jälkeen, kun kadonnut löytyi.

Jeesus ikään kuin sanoo: ”Haluatko tietää, minkälaista on olla Jumala? Kun *yksikin* noista ihmisistä kiinnittää huomionsa minuun, niin Jumalasta tuntuu, että hän on juuri saanut takaisin arvokkaimman omaisuuteni, jonka oli kadottanut. Yhden ihmisen löytyminen tuntuu Jumalasta kuin koko ikuisuus olisi löydetty.” Ainakin sen kadonneen ihmisen ikuisuus on löytenyt.

Jeesus ei kertonut vertauksia opettaakseen meille, miten meidän tulee elää. Uskon, että Jeesus kertoi vertaukset korjatakseen käsityksemme siitä, minkälainen Jumala on ja *ketä hän rakastaa*.

*Otteita Philip Yanceyn kirjasta
What's So Amazing About Grace?
(2002. Suom ja ed. POM)*

EVOP:n uusi palvelu varsinkin nuorille aikuisille

Haluatko opetuskirjeitä sähköpostin välityksellä?

Armo riittää -lehden numerossa 6/2012 oli ilmoitus nuorille aikuisille kirjoitetuista opetusteksteistä, joita Evankeliumin opintoyhdistyksen on tarkoitus alkaa lähettää sähköpostitse kiinnostuneille. Joulukuun jälkeen tällaiset opetuskirjeet ovat alkaneet sähköpostitse kulkea niitä tilanneille. Kirjeiden kirjoittaja, EVOP:n opetus- ja nuorten aikuisten työn sihteeri *Jaakko Pirttiaho* on saanut jo ilahduttavan paljon pyyntöjä liittyä mukaan “sähköpostirinkiin”.

Jaakko Pirttiaho, joka kirjeet kirjoittaa, kertoo:

Vuosia sitten kirjoitin hengellisiä opetustekstejä ja lähetin niitä sähköpostitse pienelle ystäväjoukko. Tekstit oli suunnattu nuorille ja nuorille aikuisille. Niiden tarkoituksena oli välittää kristinuskon perusasioita avuksi lukijoiden arkeen. Halusin käsitellä Kristuksen sovitustyötä eri näkökulmista ja korostaa sen riittävyttä tämän päivän kristittyjen elämässä.

Jatkoin tekstien lähettämistä kolmen vuoden ajan. Sinä aikana lukijajoukko kasvoi. Jotkut vastaanottajista uskaltautuivat sähköpostitse kertomaan omia kipuilujaan, jolloin muodostui melko syvällisiäkin sielunhoitosuhteita. Huomasin, että monelle oli helpompaa kirjoittaa vaikeuksistaan tuntemattomalle kuin tutulle.

Olen siis nyt aloittanut vastaavanlaisen kirjoittelun Evankeliumin opintoyhdistyksen puitteissa. *Toivotan kaikki nuoret ja nuoret aikuiset tervetulleiksi mukaan!* Tarkkaa ikähaarukkaa liittymiselle ei ole, mutta suunnittelen opetusten sisällön kohderyhmän tarpeita ja elämäntilanteita ajatellen. Pyrin lähettämään uuden opetustekstin 4-6 viikon välein.

Tekstejä saa kommentoida ja niistä voidaan yhdessä keskustella. Minulle saa myös lähettää kysymyksiä ja jakaa oman elämän kokemuksia ja muita mietteitä.

Opetuskirjeen voi tilata omaan sähköpostiin lähettämällä minulle sähköpostissa kirjetilauksen osoitteeseen jaakko.pirttiaho@evank.fi. Tekstejä saa jakaa vapaasti eteenpäin ja otan mielelläni mukaan uusia vastaanottajia!

Seuraavassa on tutustumista varten taannoin lähettämäni opetuskirje:

“Kiitos olkoon Jumalalle, joka aina kuljettaa meitä Kristuksen voittosaatossa” (2. Kor. 2:14). Tässä raamatunkohdassa Paavali kuvaa tilannetta, jossa roomalainen voittoisa sotajoukko palaa taisteluun kotiin. Armeija kulki Rooman kaupungin halki ja sotilaita juhlittiin ja heille hurrattiin. Joukon edessä kulki voittoisa kenraali ja häntä seurasivat voittoisat sotilaat. Joukon hännillä kävelivät allapäin vangiksi otetut vihollisleirin sotilaat.

Paavali käyttää tätä arkielämästä otettua vertausta kuvaamaan kristittyjen nykyistä tilaa. Me kuljemme myös voittosaatossa. Kristus on meidän voittoisa kenraalimme ja hän on yksin voittanut taistelun pahaa vastaan. Mutta hän jakaa voittonsa meille ja antaa sen meidän omaksemme. Me emme siis ole itse taistelleet emmekä itse voittaneet, vaan Kristus on voittanut ja me saamme lahjaksi Kristuksen voiton. Tästä syystä me seuraamme Häntä voittajien kulkueessa ja olemme voittajia Hänen kanssaan.

Mitä me tarkkaan ottaen juhlimme? Sitä, että Jeesus poisti voitollaan pahimman vihollisemme, joka oli vääjäämättä

viemässä meitä kadotukseen. Hän nimitäin otti itselleen kaikki meidän syntimme ja kärsi niistä rangaistuksen. Jeesus toisin sanoen poisti synnin meidän ja Jumalan välistä. Hän sai kuolemallaan ja voitollaan aikaan sen, että meihin vihastunut Pyhä Jumala ”muuttui” meille rakastavaksi Isäksi. Tämän takia me olemme mukana voittosaatossa ja juhlimme Vapahtajaamme. Juhlimme myös uutta asemaamme ja meille annettua voittoa.

Ajattele, millaisia Roomaan tulleessa kulkueessa olleet voittoiset sotilaat olivat? Luulen, että he iloitsivat sydämensä pohjasta ja osoittivat sen esimerkiksi huutaen ja nauraen. He kokivat saavuttaneensa todellisen voiton ja nyt olisi levon ja rauhan aika.

Tätä samaa me voimme kokea tänään! Kristuksen saavuttama voitto synnistä ja kaikesta pahan vallasta on niin konkreettinen ja totaalinen, että kristityt voisivat sen ymmärtäessään todella iloita.

Paavali vielä vahvistaa viestiään ”aina” -sanalla. Sen viesti on tämä: Sinä olet juuri tänään Kristuksen kanssa voittaja. *Tässä ei ole kysymys siitä, mitä henkilökohtaisia voittoja tai tappioita sinä olet kokenut. Kysymys ei ole sinun käymästäsi sodasta. Ei myöskään sinun hengellisistä taidoistasi tai kyvyistäsi. Oleellista ei ole sekään, kuinka voittoisaksi koet itsesi juuri tänään. Kyse on uskosta Raamatun sanaan ja Kristuksen tekoon.* Jumala vakuuttaa meille, että me olemme AINA voittokulkueessa Kristuksen kanssa. Synti on otettu pois ja kadotustuomio on kumottu. Aina -sana tarkoittaa jokaista elämämme päivää!

Tänään voimme juhla Kristuksen voittoa vaikkemme ehkä itse koekaan voitokkuutta omassa arjessamme. Jumala on asettanut sinut riemuitsevaan voittosaattueeseen ja Hän näkee sinut voittajana Kristuksen tähden. Se riittää.

Jaakko Pirttiaho

Saan Jeesuksen huomaan

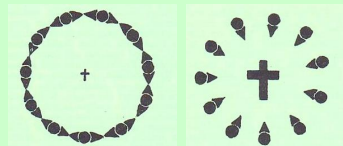
*Saan Jeesuksen huomaan heittää
nyt kuormani murheineen,
kun raskaimman taakan, synnin,
hän otti jo harteilleen.
Sen tuomion Jeesus kantoi,
se hallita ei nyt saa,
kun Jumala Pojassansa
mun syntisen armahtaa.*

*Saan Jeesuksen huomaan heittää
nyt kaiken, niin käski hän.
Hän kaikesta huolen kantaa,
ja vie läpi elämän.
Niin saan joka päivä alkaa
mä pyytäen aamuisin:
”Mun kanssani ole, Herra,
niin kuin olit eilenkin.”*

*Lina Sandell
Suom. Martti Ruuth.
Siionin Matkalauluja 155*

**Valtakunnallinen
Kristus-juhla Laukaassa
10.-11.8.2013.**

Kehältä keskukseen

**Evangeliumin opintoyhdistys
Yhteistyöryhmä Tervetuloa!**

Nuorten aikuisten raamattuleiri Laukaassa pääsiäisenä 29.-30.3.13.

Säästä ilmoittautumalla ajoissa. Hae taloustukea, jos rahatilanteesi on esteenä tulollesi. Autamme!

Evankeliumin opintoyhdistys järjestää, jHs. nuorille aikuisille raamattuleirin Laukaassa hotelli Vuolakkeen tiloissa 29.-30.3.2013. Olemme jo pitkään kantaneet huolta nuorten aikuisten hengellisestä tilanteestaan Suomessa. Maaliskuun tapahtuma on yksi osoitus tästä huomioimisesta.

Hotelli Vuolake tarjoaa erinomaiset puitteet kaksipäiväiselle kokoontumiselle. Yhteiset tilaisuudet, ruokailu ja majoitus järjestyvät kaikki samoissa tiloissa. Evankeliumin opintoyhdistys on käyttänyt hotelli Vuolakkeen palveluja aikaisemminkin. Siellä on esimerkiksi järjestetty Kristus-juhla vuonna 2011.

Nyt järjestettävän raamattuleirin pääsisältönä tulee nimensä mukaisesti olemaan raamatunopetus. Haluamme keskittyä Kristuksen armon evankeliumiin tavalla, joka voisi puhutella nuoria aikuisia heidän elämänsä haasteissa. Alustavasti on sovittu, että opettajina leirillä toimivat Per-Olof Malk, Jouko Nieminen ja Jaakko Pirttiaho.

Opetusten lisäksi toivomme leirillä olevan aikaa toinen toisemme kohtaamiselle: yhteiselle keskustelulle, asioiden jakamiselle ja ylipäätään toisiimme tutustumiselle.

Osallistujien kulut koostuvat yöpymisestä ja ruokailuista. Vuolakkeen emäntä

on laskenut meille *erikoisedullisen huonehinnan*, 40 e/ henkilö kahden hengen huoneessa. Jos ottaa koko leiriajan ruokailupaketin, on se yhteensä 70 e/ henkilö. Jos jollakulla opiskelijalla, työttömällä tai talousvaikeuksissa muutoin elävällä olisi halua osallistua mutta ei pysty kokosummaa maksamaan, voi Evankeliumin opintoyhdistys harkita lisätuen antamista.

Sinä lukijamme, joka olet iältäsi noin 20-45-vuotias, olet erittäin tervetullut mukaan! Leirin ohjelma tulee nettisivuillemme, os. www.evank.org helmikuun loppuun mennessä.

Leirille tulosta tulee ilmoittautua etukäteen. Kannattaa ilmoittautua ajoissa. **8.3.2013 mennessä ilmoittautuneet saavat alennusedun: ruokailupaketin 60 eurolla.** Sen jälkeen ilmoittautuneiden ruokailupaketin hinta on Vuolakkeen hinta 70 e/henkilö.

Ilmoittautuminen tulee tehdä viimeistään 22.3.13. Ilmoittautumiset lähetetään sähköpostitse osoitteeseen jaakko.pirttiaho@evank.fi. Muistathan mainita mahdollisen ruokavalion/ allergian tms.

Lisätietoja Jaakko Pirttiaholta sähköpostitse tai puhelimitse numerossa 050-3385116.

*Evankeliumin opintoyhdistys –
nuoret aikuiset*

EVANKELIUMIN OPINTOYHDISTYS RY

Osoite: PL 17, 05831 Hyvinkää
Puhelin: (019) 41 42 43 (ark. klo 10-15)
Sähköposti: evank@evank.org
Toiminnanjohtaja: Per-Olof Malk
Opetustyö: Opetustyön sihteeri Jaakko Pirttiaho, jaakko.pirttiaho@evank.org
Sielunhoidollista keskusteluapua:

- Hammaslääk. Ceta Lehtniemi, ceta.lehtniemi@fimnet.fi
- Opett. Maire Lyytinen, p. 040 827 7119, mairelyytinen1@gmail.com
- Sairaankuljettaja Heikki Mäkelä, p. 0400 798843, heikkimakela@gmail.com
- Rov. Olavi Peltola, p. (09) 677 859, rov.o.peltola@kolumbus.fi
- Tri Paavo Suihkonen, p. 040 523 3928

Tuki työlle (Lupa POHA 2020/2011/4815)
Lahjat 313130-1171701 (Handelsbanken)
 IBAN: FI81 3131 3001 1717 01, BIC: HANDFIHH
Lahjat 800015-70994146 (Danske Bank)
 IBAN: FI32 8000 1570 9941 46, BIC: DABAFIHH
Laskujen maksutili:
 426012-268782 (Lammin Säästöpankki)
 IBAN: FI78 4260 1220 0687 82, BIC: HELSFIHH

ajankohtainen teologia

Teologinen aikakauslehti
 Kristus-keskeisestä teologiasta kiinnostuneille.
 Ilmestyy kaksi kertaa vuodessa. Hinta 12 e/ vsk.

SUOMEN EVANKELIUMIKOULU

Kristus-keskeisen opin ja uskon opintopaikka netissä. www.evank.org - webmaster Petri Malk

Internet-kotisivuillamme on runsaasti opetusmateriaalia, mm. 250 raamattuluentoa luettavissa/ kuunneltavissa.

Luentoja myös CD-äänitteillä postimyynnissämme.

Armo riittää verkkolehti: Kaikki aiemmin julkaistut Armo riittää -lehden numerot ovat luettavissa Suomen evankeliumikoulun sivuilla Internetissä osoitteessa www.evank.org.

Tietotekniikka: Petri Malk, Timo Hankkila

Armo riittää Hengellinen lukemisto

9. vuosikerta. Lehti on ystävien ylläpitämä ja tilaajille maksuton. Ilmestyy parillisina kuukausina.

Julkaisija: Evankeliumin opintoyhdistys ry

Toimisto: Liisa Malk

Tilaukset ja tilauksia koskevat muutokset:

Puh. (019) 41 42 43, sähköpostilla tai postitse PL 17, 05831 Hyvinkää

Sähköposti: evank@evank.org

Vastaava ja taitto: Per-Olof Malk

ISSN 1797-2477 (Painettu)

ISSN 1797-2493 (Verkkolehti)

Osallistu Kristus-keskeisen sanoman jakamiseen - tuellasi. Kiitos!

Saajan tilinumero.	<p>LAHJAT: 313130-1171701 (Handelsbanken) IBAN: FI81 3131 3001 1717 01. BIC: HANDFIHH</p> <p>LAHJAT: 800015-70994146 (Danske Bank, ent. Sampo) IBAN: FI32 8000 1570 9941 46. BIC: DABAFIHH</p> <p>LASKUT: 426012-268782 (Lammin Säästöpankki) IBAN: FI78 4260 1220 0687 82. BIC: HELSFIHH</p>	TILISIIRTO GIRERING	
Saaja	Evankeliumin opintoyhdistys ry PL 17, 05831 Hyvinkää Puh. (019) 41 42 43	<p>Käytä jotakin alla olevista viitenumeroista, kiitos!</p> <p>1805 Tuki Armo riittää -lehdelle 1818 Tuki opintoyhdistykselle 2299 Tuki Jaakko Pirttiahon työ</p> <p>Lupa POHA 2020/2011/4815. Varat käytetään kristillisen raamattu- ja perusopetuksen antamiseen luennoilla, internetissä, painotuotteissa.</p>	
Maksaja			
Allekirjoitus		Viitenumero	
Tilitysnumero		Eräpäivä	Euro

ME6 1

EVOP
PL 17
05831

Hyvinkää, Finland

Kuolemaani saakka pitää paikkansa: Kaikki on täytetty

Golgatan tuska ratkeaa voitonriemuiseen voitonsanaan: ”**Se on täytetty.**”

Juutalaisten viha on täytetty. Enempää ei voi vihata Jumalaa. Jeesuksen kärsimys on täytetty. Enempää ei voi kärsiä kuin hän. Sovitustyö on täytetty. Kokonaan ja täysin täytetty.

Ei puutu enää mitään. Ei vähintäkään. Jumala on sovittanut maailman itsensä kanssa.

Niin on maailma sovitettu. Se, mikä oli laille mahdotonta, sen teki nyt Golgatalla Jumala. Niin on mahdoton tullut mahdolliseksi. Jumala on sovitettu Jumala, minun taivaani on avoinna.

Nyt on Jeesuksen polttava kysymys: ”Miksi?” saanut valtavan vastauksen: ”Siksi, että pelastuksen ehdot täytettäisiin. Ja nyt ne ovat täytetyt. Täysin täytetyt.”

Puhkea, sieluni, riemuun!

Sydämeni on haljeta, kun oikein ajattelen tätä: Se on täytetty. Mitä minä en voinut tehdä, se on nyt tehty. Kaikki syntini ovat sovitetut. Pelastus on täydellinen – epätäydellisellekin uskolle.

Vaikka minulta puuttuukin kaikki, ei minulta sittenkään puutu mitään, sillä pelastus on täytetty. Minun ei tule enää raataa täyttääkseni lain tietä, sillä lain vaati-

mukset on sijaiskärsijäni täyttänyt. Minun tekoni eivät tee minua arvolliseksi, sillä täytetty pelastus ei voi kysyä ihmisen arvollisuutta. Ei uskonikaan voi täyttää pelastustani, sillä se oli jo täytetty, ennen kuin uskoinkaan. Kyyneleeni ja katumukseni eivät voi sovittaa syntiä, sillä sovitus on täytetty Jeesuksen veressä.

Mitä minun on siis tehtävä?

Ei mitään, sillä **kaikki on tehty**. Mitä minä yritän tehdä, se vain pilaa sen, mikä on jo edeltäksin tehty. Voin vain kiittää ja ottaa vastaan. Jumalan olkoon iäinen kiitos. Niin olen siis pelastettu.

***

Muuan oslolainen koulupoika odotteli raitiovaunua. Kun vaunu tuli ja hän astui siihen, kulki muuan toveri siitä ohi. Hän huusi toisen ollessa jo menossa: ”No, mitä kuuluu?” Ja koulupoika vastasi: ”Kiitos, hyvin. Minä elän täytetystä työstä.”

Niin, silloin kaikki on hyvin. Jumala suokoon, että eläisin koko elämäni tästä samasta: Elän ”täytetystä työstä”.

Kuolemaani saakka on minussa itsessäni kaikki täyttämättä – kuolemaani saakka pitävät paikkansa sanat: Kaikki on täytetty!

*Ote Fredrik Wislöffin kirjasta
Hänen kanssaan Golgatalle (1939)*